

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26Co/2/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8324203259
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eduard Valenčin
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8324203259.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Eduarda Valenčina a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v právnej veci navrhovateľky: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/X, XXX XX D., právne zastúpenej: JUDr. Margita Medveczká, advokátka so sídlom Drotárska cesta 68, 811 02 Bratislava, proti odporcom: 1. E. F., 2. G. F., obaja zastúpení: Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 3555/36, IČO: 17 335 345, 3. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, 4. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková 3555/36, IČO: 17 335 345, v konaní o potvrdenie vydržania, o odvolaní navrhovateľky proti uzneseniu Okresného súdu Humenné č.k. 7Vyd/3/2024 – 135 zo dňa 28.05.2025 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh navrhovateľky na začatie konania o potvrdení vydržania.

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala rozhodnutia o tom, že nehnuteľnosti vedené katastrálnym odborom Okresného úradu Medzilaborce, pre katastrálne územie H., Obec H., Okres B.: na liste vlastníctva č. XXX ako parcely registra „E“, č. XXX orná pôda o výmere 33 006 m², č. XXX orná pôda o výmere 18 901 m², č. XXX orná pôda o výmere 18 873 m², č. XXX orná pôda o výmere 1 453 m², č. XXX trvalý trávny porast o výmere 6 331 m², č. XXX trvalý trávny porast o výmere 4 351 m², č. XXX trvalý trávny porast o výmere 6 123 m², č. XXX orná pôda o výmere 9 378 m², č. XXX trvalý trávny porast o výmere 13 256 m², a to pod poradovým číslom XX v podiele 270/5400 a pod poradovým číslom XX v podiele 270/5400 nadobudla vydržaním.

Súd prvej inštancie návrh navrhovateľky zamietol uznesením č.k. 7Vyd/2/2021 – 8 zo dňa 8.12.2021 s tým, že navrhovateľka nepreukázala spôsob uchopenia sa držby, titul držby pred rokom 2020 a dátum, od ktorého v dobrej viere nehnuteľnosti užíva. Predmetné uznesenie bolo na základe odvolania navrhovateľky potvrdené odvolacím súdom, č.k. 9Co/9/2022 – 26 zo dňa 20.10.2022. Proti tomuto uzneseniu podala žalobkyňa dovolanie, v rámci ktorého dovolací súd zrušil rozhodnutie krajského aj okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie z dôvodu absencie poučovacej povinnosti vo vzťahu k navrhovateľke a s tým súvisiace porušenie povinnosti zistiť skutočný stav veci (ust. § 35 CMP).

Riadiac sa pokynmi dovolacieho súdu prvoinštančný súd navrhovateľku uznesením č.k. 7Vyd/3/2024-78 zo dňa 16.01.2025 v spojení s uznesením č.k. 7Vyd/3/2024-88 zo dňa 06.02.2025 vyzval na doplnenie návrhu na začatie konania.

Podanie návrhu odôvodnila navrhovateľka tým, že osoby zapísané na LV č. XXX, k. ú. H., pod poradovým č. 24 a č. 25 sú jej prastarí rodičia E. F. (1888 - 1969) a G. F., I. J. (1891 - 1963), ktorí predmetné nehnuteľnosti nadobudli v roku 1938 a 13.10.1943 ich darovali svojmu synovi - starému otcovi navrhovateľky E. F. (1914 - 1995). Od uvedeného dátumu tieto nehnuteľnosti v uvádzaných podieloch užíval v dobrej viere starý otec navrhovateľky ako svoje vlastné. Po smrti starého otca všetky

jeho nehnuteľnosti zdedili jeho synovia - K. A. F. (otec navrhovateľky) a E. F. (strýko navrhovateľky), ktorí previedli vlastnícke právo ku všetkým ich nehnuteľnostiam v k. ú. H. na navrhovateľku. Táto až v súčasnosti, po kontrole jej vlastníckych práv, zistila, že v katastri nehnuteľnosti nie je zapísaná ako vlastníčka vyššie označených nehnuteľností v uvádzaných podieloch, ale sú tam zapísaní jej prastarí rodičia, čo nezodpovedá reálnemu stavu. Uviedla, že keďže ako vlastníci podielov pod XX E. XX na LV č. XXX, k. ú. H., sú naďalej vedení jej prastarí rodičia, neboli predmetné nehnuteľnosti zahrnuté do dedičského konania po jej starom otcovi a následne nemohli byť ani súčasťou zmlúv, ktorými ona od otca a od strýka nadobudla vlastníctvo. K vydržaniu vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam došlo podľa navrhovateľky dňa 13.10.1953. Vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam nebolo nikým rušené. Považuje sa za vlastníčku týchto nehnuteľností, ktoré má v skutočnej držbe a užíva ich ako vlastníčka. Poukázala na rozsudok Okresného súdu v Humennom č. k. 8C 1142/86 zo dňa 04.03.1987, v ktorom sa táto darovacia zmluva spomína, a všetci účastníci konania, ktorí mohli byť týmito právami dotknutí, toto vlastnícke právo starých rodičov bez výhrad uznali. Predložila aj čestné vyhlásenia svojho, otca, strýka, a dvoch ďalších susedov.

Z kópie PKV č. XX mal súd prvej inštancie za preukázané, že prastarí rodičia navrhovateľky na základe vkladu ich vlastníckeho práva dňa 15.02.1938 sa stali podielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, a to každý v podiele vo výške 1/20.

Z dokladov predložených navrhovateľkou súd prvej inštancie zistil, že jej zomrelý starý otec E. F. s manželkou B. podali dňa 25.11.1986 Okresnému súdu Humenné žalobu o určenie vlastníckeho práva k parcele EN XXX - dvor o výmere 795 m², EN XXX - záhrada o výmere 825 m², ktoré boli súčasťou parcel mpč. XX E. XX/X, zapísaných v PKV č. XX E. XX, katastrálne územie H., parcely EN XXX - záhrada o výmere 390 m², ktorá bola súčasťou parcely mpč. XXX zapísanej v PKV č. XXX katastrálne územie H.. Súd žalobe vyhovel v celom rozsahu. Vlastnícke právo starých rodičov však bolo určené iba k pozemkom, ktoré boli pôvodne zapísané na PKV č. XX, XX E. XXX, katastrálne územie H., pričom titulom nadobudnutia bola darovacia zmluva z roku 1943, teda právny titul od ktorého aj navrhovateľka odvodzuje svoje vlastnícke právo.

Prvoinštančný súd konštatoval, že aj keby súd pripustil záver, že predmetom darovacej zmluvy z roku 1943 boli aj podiely na pozemkoch vo vlastníctve prastarých rodičov navrhovateľky zapísané na PKV XX, teraz LV č. XXX, katastrálne územie H., tak vlastnícke právo k týmto podielom by svedčilo starým rodičom navrhovateľky. A za takéhoto skutkového stavu by bolo na mieste podanie žaloby o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po starých rodičoch navrhovateľky.

Súd prvej inštancie uzavrel, že navrhovateľka vôbec neuviedla a už vôbec nepreukázala okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva, teda tzv. uchopenie sa držby. Neuviedla, na základe akého právneho titulu jej rodičia a potom aj ona sama predmetné nehnuteľnosti začali užívať, teda vstup do držby na základe nejakého právneho dôvodu.

Z uvedených dôvodov preto neboli splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia a preto súd prvej inštancie návrh v celom rozsahu zamietol.

2. Proti tomuto uzneseniu podala navrhovateľka odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a ust. § 62 ods. 1 CMP. V odvolaní zhrnula všetky svoje doterajšie tvrdenia o oprávnenosti držby a poukázala na predložené dôkazy. Poukázala na to, že je nesporné, že tieto nehnuteľnosti užíva ona a jej právni predchodcovia od roku 1943 nepretržite v presvedčení, že sú darom od prastarých rodičov, pričom ich držba nebola nikým rušená. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), v spojení s ust. 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), preskúmal napadnuté uznesenie prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 62 a nasl. CMP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

4. Konanie o potvrdení vydržania, resp. uznesenie, ktorým sa vydržanie potvrdí, je obligatónym predpokladom pre zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, a to aj napriek tomu, že rozhodnutie súdu má v konaní o potvrdení vydržania len deklaratórne účinky. To znamená, že len potvrdzuje, že k vydržaniu príslušného práva došlo už skôr splnením všetkých predpokladov vydržania u oprávneného držiteľa.

Podľa § 134 Občianskeho zákonníka je predpokladom vydržania a) oprávnenosť držby, b) spôsobilý predmet, c) nepretržitosť držby a d) dĺžka doby držby. Len ich súčasným splnením dochádza k

originárnemu nadobudnutiu práva priamo zo zákona (ex lege) a súdne rozhodnutie, ktorým sa vyhovie návrhu na začatie konania, je len garanciou, že vydržanie prebehlo v súlade so zákonom.

Konanie o potvrdení vydržania pozostáva z dvoch fáz. Prvá fáza je konanie o vydaní vyzývacieho uznesenia a druhá po vydaní vyzývacieho uznesenia. V rámci prvej fázy konania súd návrh zamietne ak zistí, že nie sú splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia, teda skúma či navrhovateľ osvedčil splnenie predpokladov vydržania. Vychádza pritom z opísania skutkových okolností navrhovateľom v návrhu a ním označených, predložených dôkazov. Už v tomto štádiu konania má súd preto povinnosť skúmať, či navrhovateľ osvedčil splnenie predpokladov vydržania. Pre úvahu súdu o tom, či návrh na začatie konania zamietne alebo nie, budú rozhodujúce skutočnosti tvrdené v návrhu na začatie konania a predložené listinné dôkazy. Ak je z nich už na prvý pohľad zrejmé, že navrhovateľ nemohol nadobudnúť tvrdené právo vydržaním, je dôvod na to, aby súd návrh na začatie konania zamietol. Ak má súd pochybnosti o správnosti tvrdení navrhovateľa, môže vyzvať navrhovateľa, aby označil ďalšie dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním. Zákon tiež dáva súdu právo, aby na overenie správnosti tvrdení navrhovateľa vykonal potrebné šetrenia sám.

5. V predmetnej veci v prvej fáze konania súd prvej inštancie uznesením č.k. 7Vyd/2/2021 – 8 zo dňa 8.12.2021, ktoré bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu č.k. 9Co/9/2022 – 26 zo dňa 20.10.2022, návrh navrhovateľky na potvrdenie vydržania zamietol. Dovolací súd uvedené rozhodnutie zrušil s tým, že hmotnoprávne posúdenie by bolo možné považovať za vecne správne, pokiaľ by samotné konanie nebolo zaťažené procesnou vadou, a to absenciou poučovacej povinnosti (v súlade s ust. § 359e ods. 1 CMP) vo vzťahu k navrhovateľke a s tým súvisiace porušenie povinnosti zisťovať skutočný stav veci. Po zrušení a vrátení veci prvoinštančný súd v zmysle pokynov dovolacieho súdu vyzval navrhovateľku, aby označila dôkazy na preukázanie skutočností, z ktorých vyplýva, že splnila predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním a poučil ju o okruhu účastníkov konania v zmysle § 359c ods. 2 CMP. Prvoinštančný súd zisťoval skutočný stav veci pripojením spisu sp. zn. 8C/1142/1986 a dopytom na Okresný úrad Medzilaborce, katastrálny odbor, pričom si vyžiadal kópiu PKV č. XX a kópiu titulu nadobudnutia vlastníckeho práva č.d. XXXX/XXXX.

6. Podaným návrhom sa navrhovateľka domáha vydania potvrdenia o tom, že vydržala v návrhu špecifikované nehnuteľnosti po svojich právnych predchodcoch (prastarých rodičoch), po E. F. v spoluvlastníckom podiele 270/5400 a po G. F. v spoluvlastníckom podiele 270/5400. Oprávnenosť svojej držby odvodzuje od darovacej zmluvy uzavretej v r. 1943, ktorou jej právni predchodcovia - prastarí rodičia, mali označené nehnuteľnosti darovať svojmu synovi - starému otcovi navrhovateľky. Aktuálny zápis v katastri nehnuteľnosti svedčí prastarým rodičom navrhovateľky ako spoluvlastníkom, každému v podiele po 270/5400. Ide o pozemky pôvodne zapísané v PKV č. XX. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za nepochybne preukázanú. Žiadny ďalší prevod vlastníckeho práva, ani na základe tvrdenej darovacej zmluvy z roku 1943, zapísaný nebol.

Po smrti starého otca navrhovateľky, ktorému mali byť nehnuteľnosti v roku 1943 darované, tieto nehnuteľnosti užívali otec a strýko navrhovateľky s tým, že vlastnícke právo na nich malo prejsť dedením. Následne v roku 2020 a 2021 mali otec a strýko navrhovateľky tieto nehnuteľnosti previesť na navrhovateľku.

7. Darovacou zmluvou z roku 1943 navrhovateľka nedisponuje. Navrhovateľka preukazuje jej existenciu rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 8C/1142/86 zo dňa 4.3.1987, v ktorom sa táto darovacia zmluva spomína, a čestnými vyhláseniami svojho otca a strýka. Navrhovateľka v priebehu celého konania tvrdila, že na základe tejto darovacej zmluvy sa jej starý otec ujal držby predmetných nehnuteľností, a od tohto času ich dobromyseľne užíval ako vlastné a vo výkone jeho vlastníckych práv nebol nikým rušený. Ohľadom absencie zápisu darovacej zmluvy do pozemkovej knihy navrhovateľka poukazovala na neľahké časy, prebiehajúcu druhú svetovú vojnu a tragédiu v rodine.

K existencii darovacej zmluvy odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že aj keď rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 8C/1142/86 zo dňa 4.3.1987 možno mať jej existenciu za preukázanú, stále zostáva nepreukázaný jej obsah. Zo spomínaného rozsudku je zrejmé iba to, že predmetom tejto zmluvy mali byť parcely EN č.XXX vo výmere 795 m², č. XXX vo výmere 825 m² a č. XXX vo výmere 390 m², ktoré má navrhovateľka v súčasnosti vo svojom výlučnom vlastníctve (vrátane parciel č. XXX E. XXX), tak ako to vyplýva LV č. XXX, k.ú. H.. Žiadne iné parcely, ktoré by mali byť predmetom darovacej zmluvy z roku 1943, z uvedeného rozsudku nevyplývajú.

8. Tvrdenie navrhovateľky o tom, že nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícky podiel na nich, ktoré sú predmetom tohto konania, boli v roku 1943 darované jej starému otcovi, tak zostali nepreukázané. Nemožno preto prijať záver o tom, že starý otec navrhovateľky sa stal spoluvlastníkom nehnuteľností na základe darovacej zmluvy. Ako správne poznamenal súd prvej inštancie, do úvahy by prichádzalo vydržanie zo strany starého otca navrhovateľky, avšak zistený skutočný stav veci v tomto konaní nateraz neumožňuje prijať ani takýto záver, najmä za stavu, že nebolo zistené, v akom rozsahu sa starý otec navrhovateľky mal ujať držby predmetných nehnuteľností, nakoľko sa jedná o parcely v spoluvlastníctve viacerých osôb. Pričom aj keby zistený skutočný stav veci teoreticky umožňoval dospieť k záveru o vydržaní nehnuteľností starým otcom navrhovateľky, nebola by tým vyriešená otázka nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním u navrhovateľky.

Otec navrhovateľky sa v rámci čestného vyhlásenia (čl. 102 spisu) vyjadril, že predmetné podiely vlastnil on a pred ním jeho predkovia. K tomu odvolací súd uvádza, že toto tvrdenie nemožno považovať za pravdivé, pretože otec navrhovateľky a ani jej starý otec tieto spoluvlastnícke podiely nikdy nevlastnili (mohli ich iba užívať). Otec navrhovateľky sa taktiež vyjadril, že nesedí stav v katastri so skutočným stavom, pričom zároveň ale uviedol, že jeho rodičia nedotiahli zápis do katastra z dôvodu, že bola ťažká doba. K tomu odvolací súd uvádza, že na jednej strane otec navrhovateľky tvrdí nezhodu zapísaného stavu so stavom skutočným, ale zároveň priznáva že k zápisu do katastra nedošlo.

9. Právnym dôvodom ďalšieho prechodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam malo byť dedenie. Navrhovateľka v podanom návrhu na začatie konania uviedla, že po smrti jej starého otca všetky jeho nehnuteľnosti zdedili jeho synovia – K. A. F. (otec navrhovateľky) a E. F. (strýko navrhovateľky).

Odvolací súd si v súlade s princípom materiálnej pravdy na základe ust. § 68 v spojení s ust. § 359e ods. 3 CMP vyžiadala dedičský spis po poručiteľovi E. F., nar. X.XX.XXXX, zomr. X.X.XXXX a zistil, že okrem otca a strýka navrhovateľky ako dedičia po E. F. – starom otcovi navrhovateľky – účastníkmi dedičského konania ako dedičia boli aj B. F. (manželka) a dcéry B. L. a E. M.. Po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov dedičia uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, podľa ktorej polovicu rodinného domu č. X v obci H., polovicu pozemku, na ktorom je dom postavený KN č. XXX, záhradu KN č. XXX, záhradu KN č. XXX a záhradu mpč. XX v podiele 108/288 nadobudli synovia poručiteľa - K. A. F. (otec navrhovateľky) a E. F. (strýko navrhovateľky), každý v 1, bez povinnosti vyplatiť ustupujúcich dedičov.

10. V rokoch 2020 a 2021 mali otec a strýko navrhovateľky previesť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na navrhovateľku. Týmto okamihom sa navrhovateľka mala ujať držby predmetných nehnuteľností. Navrhovateľka napriek výzve súdu označiť dôkazy, z ktorých vyplýva, že splnila predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním súdu nepredložila žiadnu zmluvu, na základe ktorej na ňu malo byť prevedené vlastnícke právo, neuviedla, kedy bola uzavretá, ani nešpecifikovala nehnuteľnosti, ktoré mali byť jej predmetom. Navrhovateľka len všeobecne uviedla, že jej otec a strýko na ňu previedli všetky nehnuteľnosti, ktoré užívali v katastrálnom území obce H..

11. Vydržanie je originárnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, a preto oprávnený držiteľ neodvodzuje svoje vlastnícke právo od vlastníckeho práva svojho predchodcu. V prejednávanej veci posledný známy a právne perfektný titul nadobudnutia vlastníckeho práva – rozhodnutie pôdohospodárskeho a veterinárneho odboru č. XX/XXXXXX svedčí v prospech prastarých rodičov navrhovateľky. Následne mali nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy prejsť do vlastníctva starého otca navrhovateľky, potom dedím na jeho synov - otca a strýka navrhovateľky a napokon darovacou zmluvou na navrhovateľku. Navrhovateľka sa teda domáha potvrdenia vydržania cez tri generácie. So skúmaním splnenia podmienok vydržania je potrebné začať u toho, kto sa potvrdenia nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním domáha, t.j. v danej veci u navrhovateľky.

Pre potvrdenie vydržania je potrebné mať za preukázanú samotnú držbu veci, jej oprávnenosť a dĺžku. V prejednávanej veci navrhovateľka tvrdí, že držby sa ujala v roku 2020 a 2021, kedy na ňu jej otec a strýko mali previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré vlastnili v obci Sukov s tým, že mali za to, že predmetom týchto prevodov bol aj spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania.

Z internetového portálu katastra nehnuteľností odvolací súd zistil, že navrhovateľka sa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k.ú. H., a to záhrad - parc. č. XXX, XXX, XXX, XXX, zastavanej plocha a nádvoria - parc. č. XXX a rodinného domu súp. č. X postaveného na parcele č. XXX, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 2.9.2020 a zo dňa 16.9.2021, a taktiež spoluvlastníčkou

795 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 390 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 825 m2, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX.

Pozostalej manželke poručiteľa z majetku v BSM patrí polovica rodinného domu č. X v obci H., polovica pozemku, na ktorom je dom postavený KN č. XXX vo výmere 795 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 390 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 825 m2, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX.

Účastníkmi konania o dedičstve boli B. F. (manželka poručiteľa), A. F., E. F. (synovia poručiteľa) a B. L. a E. M. (dcéry poručiteľa). Dedičia uzavreli dohodu o vyporiadaní dedičstva, v zmysle ktorej polovica rodinného domu č. X v obci H., polovica pozemku, na ktorom je dom postavený KN č. XXX vo výmere 795 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 390 m2, záhrada KN č. XXX o výmere 825 m2, nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, parcela mpč. XX záhrada o výmere 1356 m2 v podiele 108/288 nadobúdajú A. F. a E. F., obaja po 1 k spoluvlastníckemu podielu poručiteľa, bez povinnosti vyplatiť ustupujúcich dedičov. Predmetom dohody bol aj dlhopis FNM, ktorý nadobudol A. F..

15. Na základe takto uzavretej dohody o vyporiadaní dedičstva mali právni predchodcovia navrhovateľky za to, že zdedili aj nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania. V osvedčení o dedičstve je však jasne uvedené, čo patrí do dedičstva, pričom nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX v predmete dedičstva zahrnuté nie sú. Na preukázanie dobromyseľnosti pri nadobudnutí držby nepostačuje len tvrdenie nadobúdateľa o tom, že bol presvedčený, že nadobúda určitú vec, ktorá má byť predmetom vydržania, ale je potrebné uviesť aj ďalšie okolnosti opodstatňujúce vnútorné presvedčenie nadobúdateľa o jeho dobromyseľnosti. Preto ani v prejednávanej veci, len tvrdenie právnych predchodcov navrhovateľky o tom, že boli presvedčení, že dedením nadobudli aj vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom tohto konania, bez ďalšieho, nepostačuje na preukázanie oprávnenosti ich držby, a to o to viac, že ani samotný poručiteľ nebol vlastníkom predmetných nehnuteľností a tieto nehnuteľnosti neboli v dedičskom konaní prejednané. Právni predchodcovia navrhovateľky sa nemohli dobromyseľne domnievať, že po poručiteľovi zdedili niečo, čo ani on sám nevlastnil.

Vnútorné presvedčenie nadobúdateľa je potrebné objektivizovať s prihliadnutím na všetky okolnosti, za ktorých sa nadobúdateľ držby ujal. V osvedčení o dedičstve, od ktorého právni predchodcovia odvodzujú svoju držbu a dobromyseľnosť, je však jednoznačne uvedené, čo je predmetom dedičstva, ktorý z dedičov nadobúda ktoré nehnuteľnosti a v akom podiele, pričom nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX tam uvedené nie sú. Navyše, napriek uzatvorenej dohode o vyporiadaní dedičstva, ako ďalší dedičia do úvahy stále prichádzali ďalšie tri osoby, ktoré si na nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania, mohli robiť nároky, ak by o nich vedeli (napr. mohli sa domáhať, že patria do dedičstva po poručiteľovi). Ustupujúci dedičia súhlasili s dedičskou dohodou v znení, v akom bola schválená, s tým, že dohoda sa vzťahuje len na majetok v nej vyslovene uvedený. Vo vzťahu k týmto dedičom nemožno konanie nadobúdateľov, ktorí sa po skončení dedičského konania ujali držby nehnuteľností vo väčšom rozsahu, ako znela dedičská dohoda, považovať za poctivé.

16. Právni predchodcovia navrhovateľky sa po smrti svojho otca mohli ujať držby len fakticky. Za právny titul nadobudnutia držby v tomto prípade preto nemožno považovať ani osvedčenie o dedičstve, a to z dôvodu, že v ňom nie sú obsiahnuté nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania. V danej veci teda absentuje titul vstupu do držby, ktorého nedostatok síce nezapríčiňuje neoprávnenosť držby, ale v zmysle citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu je jedným z dôkazov preukazujúcich dobromyseľnosť. Keďže dobromyseľnosť právnych predchodcov navrhovateľky preukázaná nebola, a to ani právnym titulom nadobudnutia, ani inými dôkazmi, nemožno ich držbu považovať za oprávnenú, a preto ju nemožno započítať do vydržacej doby navrhovateľky. Rovnako z tohto dôvodu nie je potrebné zaoberať sa oprávnenosťou držby samotnej navrhovateľky, nakoľko bez možnosti započítania držby právnych predchodcov, navrhovateľka nespĺnila jeden zo základných predpokladov vydržania, a to nerušenú držbu počas obdobia 10 rokov.

17. K tvrdenému nepretržitému užívaniu nehnuteľností od roku 1943 právnymi predchodcami navrhovateľky a ňou samotnou, odvolací súd poukazuje na to, že pre splnenie podmienok vydržania nepostačuje akékoľvek užívanie, ale musí ísť o také užívanie, kedy držiteľ s vecou nakladá ako s vlastnou v dobromyseľnom presvedčení, že je vlastníkom veci.

Z tvrdení navrhovateľky prednesených v priebehu celého konania nemožno vyvodiť záver o oprávnenej držbe navrhovateľky a jej priamych právnych predchodcov, od ktorých mala navrhovateľka nadobudnúť vlastnícke právo, t.j. jej otca a strýka.

Navrhovateľka taktiež viacnásobne konštatovala, že ona, resp. jej právni predchodcovia, predmetné nehnuteľnosti riadne užívali a neboli nikým rušení, pričom ale vôbec neozrejmla, akým konkrétnym

spôsobom mali byť tieto nehnuteľnosti užívané, keďže sa jedná o podielové spoluvlastníctvo, pričom podiel jej právnych predchodcov zapísaných na LV č. XXX, k. ú. H., pod poradovým č. XX E. XX, je spolu vo výmere X/XX-XXX k celku. Navrhovateľka v tejto súvislosti ani netvrdila, či existovala nejaká dohoda podielových spoluvlastníkov o užívaní týchto nehnuteľností, resp., či v minulosti došlo k nejakej dohode o ich užívaní, vzhľadom na jednotlivé podiely podielových spoluvlastníkov.

18. Navrhovateľka tvrdila, že vždy bola v presvedčení, že jej vec patrí, resp., že patrí jej právnym predchodcom, s čím ale nemožno súhlasiť s ohľadom na skutočnosť, že ani ona, ani jej právni predchodcovia (starý otec, resp. otec a strýko) neboli nikdy zapísaní ako vlastníci týchto nehnuteľností a ako už odvolací súd konštatoval, nejednalo sa o výlučné vlastníctvo, ale o podielové spoluvlastníctvo, v rámci ktorého nemožno konštatovať, že im patrí celá vec, resp., že im patrí nejaká vyčlenená časť z podielového spoluvlastníctva, pokiaľ nedošlo k jeho vyporiadaniu.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne poukázal na to, že konaním o potvrdení vydržania nie je možné obchádzať dedičské konanie, a aj keď sa javí, že prípadné dodatočné dedičské konanie by bolo náročnejšie a časovo zdĺhavejšie, inštitút potvrdenia vydržania ho nemôže nahrádzať, pretože dedenie je primárnym titulom prechodu vlastníckeho práva v prípade smrti fyzickej osoby.

20. Na základe vyššie uvedeného je preto správny záver súdu prvej inštancie o tom, že navrhovateľka neosvedčila splnenie všetkých predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, najmä dobromyseľnosť pri vstupe do držby svojich priamych právnych predchodcov, ako aj jej samotnej. Preto neboli splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia.

21. Odvolací súd preto, s poukazom na vyššie uvedené dôvody, uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. O trovách konania odvolací súd s poukazom na ust. § 57 CMP nerozhodoval, keďže navrhovateľka nepodala návrh na náhradu trov konania.

23. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).